

Sygn. akt XVII AmE 142/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w E.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 21 listopada 2016 r., znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w E. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 142/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 21 listopada 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.) oraz w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387, z późn. zm.) oraz w zw. z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015, poz. 613, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla SPÓŁDZIELNIA MIESZKANIOWA (...) W E., dalej „Przedsiębiorca”, opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Przesyłanie lub dystrybucja ciepła, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 kwietnia 2011 r., znak: (...) na kwotę 594 zł (słownie: pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła SPÓŁDZIELNIA MIESZKANIOWA (...) w E. zaskarżając ją w całości.

Odwołująca zarzuciła przedmiotowej decyzji:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego przez bezpodstawne przyjęcie, że skarżąca nie wniosła opłaty za koncesję którą otrzymała w 27.04.2011 roku 2011 a obowiązującej od dnia 01.08.2011 r., przez błędne rozliczenie wniesionej w dniu 14.03.2011 r. opłaty co prawda ze wskazaniem koncesji o nr (...) wydanej 25.07.2001 r. na :przesyłanie lub dystrybucja ciepła od której została wniesiona pełna opłata 594 zł łącznie z opłatą 1772,52 zł z tytułu pozyskanej również w dniu 25.07.2001 r. koncesji pod nr (...) na wytwarzanie ciepła co potwierdza przelew z dnia 14.03.2011 w kwocie łącznej 2.366,09 zł a które to koncesje zostały wydane na okres 10 lat i obowiązywały do dnia 31.07.2011 r. gdzie opłata roczna została nadpłacona proporcjonalnie do okresu obowiązywania tych koncesji; zarzucamy brak zaliczenia nadpłaconej a nie zwróconej opłaty rocznej od koncesji z roku 2001 na poczet koncesji nowej wydanej w dniu 27.04.2011 r. obowiązującej od dnia 01.08.2011 r. ; zarzucamy nieprawidłowe ustalenie opłaty rocznej, która winna być wyliczona proporcjonalnie za okres od 01.08.2011 r. do 31.12.2011 r z rozliczeniem nadpłaty skoro jej nie zwrócono albowiem dwie koncesje z roku 2001 i z roku 2011 na wytwarzanie ciepła pozostają w ciągłości czasowej co narusza treść § 6 ust.3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 05.05.1998r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja /Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387 ze zm./ zgodnie z którym Prezes URE winien niezwłocznie zwrócić nadpłaconą kwotę z tytułu opłaty rocznej a skoro tego nie uczynił Spółdzielnia podnosi zarzut nie zaliczenia nadpłaty i wnosi o zaliczenie nadpłaconej pełnej opłaty rocznej opłaconej w roku 2011 za koncesję z roku 2001 obowiązującej przez 7 miesięcy na poczet koncesji z roku 2011 obowiązującej przez 5 miesięcy w roku 2011; zarzucił bezpodstawne nie uwzględnienie wniesionej opłaty koncesyjnej zapłaconej przelewem w dniu 14.03.2011 r.; zarzucił bezpodstawne przyjęcie że skarżąca Spółdzielnia nie obliczyła i nie wniosła opłaty za koncesję za wytwarzanie ciepła w roku 2011 oraz bezpodstawne przyjęcie, że Spółdzielnia nie wypełniła formularza wymaganego dla ustalenia opłaty i jej obliczenia przez pominięcie formularza opłaty koncesyjnej wypełnionego w dniu 10.03.2011 r. gdzie wskazano przychody z roku 2010 na potrzeby wyliczenia opłaty rocznej od koncesji i nie żądania nowego formularza przez Prezesa URE jako niezbędnego na skutek przyjęcia pozostawiania obu koncesji obowiązującej w roku 2011 przez niepełny rok a dla których przychody dla potrzeb ustalenia opłaty rocznej dotyczyły przychodów ze sprzedaży za rok pełny 2010,

2. naruszenie przepisów postępowania administracyjnego stosownie do treści art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne /Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm./, mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. nie wyjaśnienie sytuacji obowiązywania w roku 2011 dwóch koncesji tj. wydanej w roku 2001 i w roku 2011 - obu w wymiarze niepełnego roku kalendarzowego tj. koncesji o nr (...) wydanej w dniu 27.04.2011 i posiadanej koncesji o nr (...) wydanej 25.07.2001 r. od której została wniesiona opłata 593,57 zł łącznie wraz z opłatą 1772,52 zł z tytułu pozyskanej również w dniu 25.07.2001 r. koncesji pod nr (...) co potwierdza przelew z dnia 14.03.2011 w kwocie łącznej 2.366,09 zł; zarzucamy nie wyjaśnienie dlaczego Prezes URE nie wyjaśnił kwestii dokonanej nadpłaty rocznej wniesionej w dniu 14.03.2011 r., nie rozliczył jej, nie wykonał obowiązku wynikającego z Rozporządzenia z dnia 05.05.1998r. powołanego wyżej w pkt. 1 i zwrócił z urzędu nadpłaconej kwoty nadużywając i naruszając prawo; zarzucamy bezpodstawne pominięcie wypełnionego przez Spółdzielnię formularza opłaty koncesyjnej z dnia 10.03.2011 r. ,który dotyczył wyliczenia opłaty pełnej rocznej a zatem odnoszącej się wartościowo do obu koncesji a której poprawności Prezes URE nie zakwestionował oraz nie wezwał do złożenia w roku 2011 nowego formularza dla koncesji wydanej w kwietniu 2011, a obowiązującej od 01.08.2011 r.,

3. z ostrożności zarzucam naruszenie art. 34 ust.1 , ust. 3 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne /Dz. U. z 2012 r.,poz.1059 ze zm./, w zw. z § 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z 05.05.1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja /Dz. U. z 1998r., Nr 60, poz. 387 ze zm./, w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 o.p. , art. 21 § 1pkt.2 i §3 o.p. w zw. art. 47§1 o.p., art.59 § 1 pk t9o.p., art. 68 § 1 op.-przez podniesienie zarzutu przedawnienia zobowiązania wynikającego z decyzji ustalającej, albowiem zobowiązanie nie powstaje gdy decyzja ustalająca je zostanie doręczona po upływie 3 lat licząc od końca roku w którym powstał obowiązek podatkowy.

Odwołujący wniósł o przeprowadzenie dowodu z :

1. zażądanej od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koncesji o nr (...) wydanej 25.07.2001r. - na okoliczność ustalenia braku odpowiedzialności skarżącej z tytułu koncesji będącej przedmiotem zaskarżonej decyzji oraz celem wykazania ciągłości czasowej i czasu obowiązywania koncesji z roku 2001 w stosunku do koncesji wydanej w roku 2011;

2. przeprowadzenie dowodu z:

a) z uiszczonych opłat przez Spółdzielnię z tytułu otrzymanej koncesji w roku 2011,

b) z wypełnionych formularzy opłat koncesyjnych przez Spółdzielnię dla celów wyliczenia opłaty za koncesje otrzymane w roku 2011,

c) koncesji nr (...) na przesyłanie i dystrybucję ciepła oraz koncesji nr (...) na wytwarzanie ciepła od których odpowiedników z roku 2001 łącznie w dniu 14.03.2011 został wniesiona opłata roczna w kwocie 2366,09 zł,

- w/w dowody na okoliczność uiszczenia opłaty za koncesję posiadaną, dokonania nadpłaty oraz przekazania do URE informacji o podstawach do naliczenia wysokości opłaty rocznej z rok 2011.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2011 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy, o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Przesyłanie lub dystrybucja ciepła.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z dnia 27 kwietnia 2011 r., (...), udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Przesyłanie lub dystrybucja ciepła.

Udzielenie Przedsiębiorcy (na jego wniosek) powyższej koncesji, obligowało go do wniesienia z tego tytułu opłaty, zwanej dalej też „opłatą koncesyjną” - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r. Nr 60, póź. 387, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat”.

Opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez Przedsiębiorcę i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji. Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Przedsiębiorca w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika z Formularza opłaty koncesyjnej.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 28/04/2016 i 05/05/2016, (...) wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty wraz z odsetkami z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Przesyłanie lub dystrybucja ciepła oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia.

Pomimo powyższego wezwania, Przedsiębiorca pismem z dnia 9 maja 2016 r. odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty w odpowiedzi na wezwanie. Przedsiębiorca podniósł, że „nie wnioskował o wydanie i nie posiada ww. koncesji.” Natomiast pismem z dnia 2 czerwca 2016 r. podtrzymał swoje stanowisko z dnia 9 maja 2016 r.. Dodatkowo pismem z dnia 5 lipca 2016 r. Przedsiębiorca wskazał, że „nie posiada koncesji o podanych numerach”.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 19 lipca 2016 r., znak: (...), zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a., został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 27 kwietnia 2011 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Przesyłanie lub dystrybucja ciepła.

W odpowiedzi, Przedsiębiorca pismem l.dz. (...) przekazał informację, że nie posiada koncesji o podanych numerach.

Pismem z dnia 5 września 2016 r., (...), Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 w zw. z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Mając na względzie wyjaśnienia Przedsiębiorcy ustalono, że prawidłowy nr koncesji wystawionej dla Przedsiębiorcy w dniu 27 kwietnia 2016 r. na przesyłanie lub dystrybucję ciepła to (...) co uwzględniono w niniejszej decyzji.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 220, ze zm.), przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Powyższe wyznacza obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych poprzez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorstwa energetyczne, które uzyskały i posiadają koncesję udzieloną przez Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 32 P.e., mają obowiązek zatem wnoszenia pierwszej i kolejnych corocznych opłat do budżetu państwa.

Jeśli zaś chodzi o zasady, wysokość i sposób pobierania omawianej opłaty, kwestie te reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. Nr 60, poz. 387, ze zm.).

Należy wskazać, że opłata z tytułu posiadania koncesji jest opłatą płatną z góry, a jej wysokość ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty. Podmiot posiadający koncesję w danym roku (od 1 stycznia) zobowiązany jest uiścić zatem „całą” opłatę koncesyjną za ten rok w wysokości wynikającej z przepisu § 1

ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, niezależnie od faktu, że przed upływem terminu płatności opłaty (31 marca) koncesja taka została cofnięta lub wygasła.

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe".

Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych [M. Z. (red.), S. M., Prawo energetyczne. Komentarz do art. 12-72, Tom II, wyd. II, Opublikowano: WK 2016].

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie natomiast z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Zwrócenia uwagi wymaga, że opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, nie odnosi się jednak ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest zatem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Jakkolwiek stanowi ona wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, to nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. W związku z tym, zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (tak też wypowiedział się np. w wyroku SOKiK, sygn. XVII AmE 52/15).

W razie, gdy opłata zostanie obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie natomiast niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sam dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.

Powyższe ma zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wniesie opłaty w terminie określonym przez § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, że w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi

pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że to na podstawie w sposób jednoznaczny ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej, w związku z udzieloną koncesją z dnia 27 kwietnia 2011 r., znak: (...)w zakresie Obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 sierpnia 2011 r. do dnia 1 sierpnia 2021 r. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Powód zobowiązany był zatem do uiszczenia pierwszej opłaty od udzielonej mu koncesji na dany okres czasu, albowiem wcześniejsza koncesja z 25 lipca 2001 r. (...) wydana na okres od 31 lipca 2001 r. do 31 lipca 2011 r., wygasła. Opłata koncesyjna należna jest zatem od udzielenia koncesji.

Jakkolwiek przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 P.e. o przedłużenie ważności koncesji, nie skorzystał z tego uprawnienia. Warunkiem bowiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. Powód złożył wniosek o udzielenie koncesji 19 stycznia 2011 r. (którą Prezes URE wydał 27 kwietnia 2011 r.), a zatem bez zachowania wskazanego wyżej terminu. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 P.e., jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

W konsekwencji należy stwierdzić, że powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, wystąpił natomiast o wydanie nowej decyzji, a zatem nie został zachowany 18-miesięczny termin dający możliwość przedłużenia podmiotowi dotychczasowej koncesji. Wniósł zatem o wydanie nowej koncesji.

Powyższe przesądza zatem o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji. Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Zarzuty powoda należy zatem uznać za nieuzasadnione i brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie.

Ponadto skoro do dnia 31 lipca 2011 r. obowiązywała powoda koncesja z 25 lipca 2001 r. (...) to był on zobowiązany do uiszczenia rocznej opłaty z góry do dnia 31 marca 2011 r. Powód dokonał opłaty za tę koncesję w dniu 14 marca 2011 r. w wysokości 594 zł.

Wbrew stanowisku powoda nie można zatem stwierdzić, że pierwsza opłata za koncesję wydaną 27 kwietnia 2011 r. jest tą samą opłatą koncesyjną, którą powód uiszczył w dniu 14 marca 2011 r. za koncesję z 25 lipca 2001 r. (...). Nowo wydana koncesja z 27 kwietnia 2011 r. stanowi nowy tytuł prawny, zatem jej wydanie obliuguje powoda do uiszczenia pierwszej opłaty koncesyjnej.

Za chybione należy uznać również stanowisko powoda odnośnie twierdzeń, że to organ sam powinien zaliczyć nadpłatę na poczet nowych zobowiązań powoda względem organu regulacyjnego. Obowiązki finansowe za udzielenie koncesji

leżą po stronie podmiotu, któremu koncesja została udzielona, zatem to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania z jakiego tytułu wnosi opłatę w konkretnej wysokości.

W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia – wbrew twierdzeniom powoda – z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., uznając iż wobec oddalenia odwołania strona powodowa przegrała sprawę i powinna ponieść koszty procesu strony przeciwnej, niezbędne do celowej obrony w toku postępowania sądowego. Na koszty postępowania złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Bogdan Gierzyński